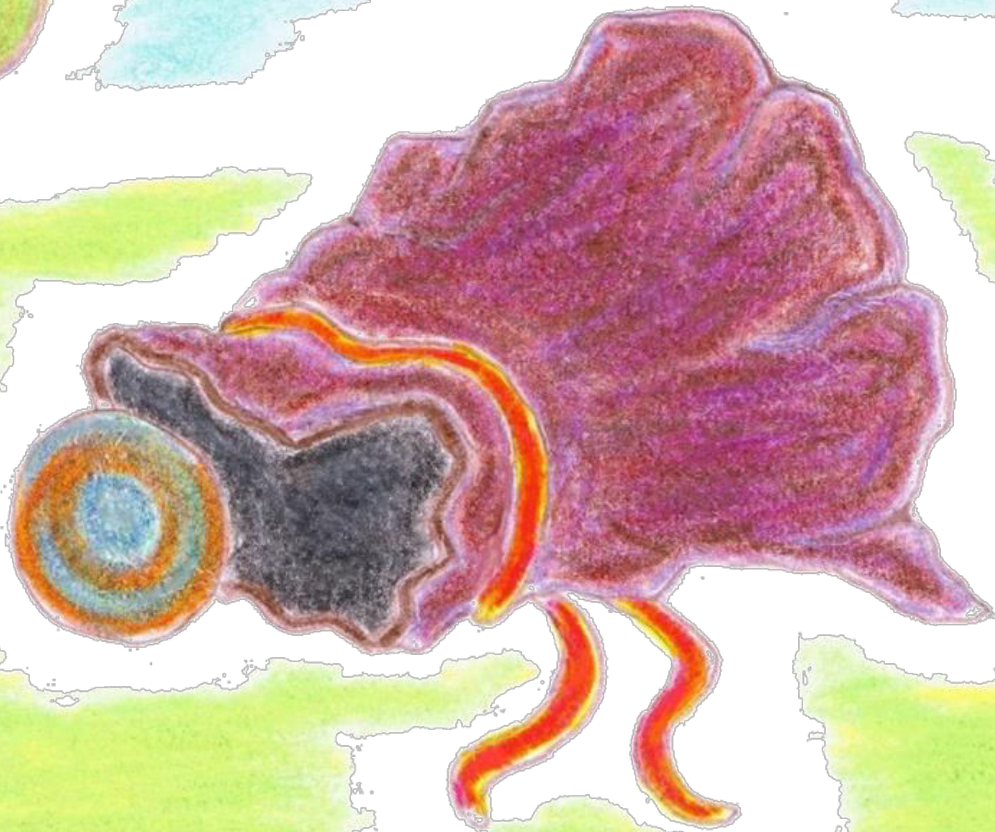
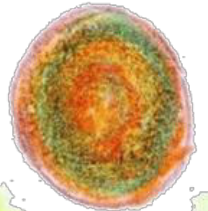
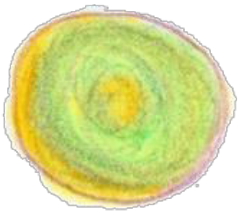

Marián Dyno Burič

Vrecúško

rozprávok

Princezné, škriatok či čarodejnica...

Kúzla, láska ale aj zlo...

To všetko nájdete v čarovnom vrecúšku
rozprávok.

Stačí ho len otvoriť...

Marián Dyno Burič

Vrecúško rozprávok

Podakovanie:

Ďakujem mojim deťom za inšpiráciu.

*Ďakujem mojej mame, mojej Zuzane a všetkým,
ktorí ma podporili.*

*Taktiež by som rád poďakoval všetkým, ktorí dávajú
užitočné rady a informácie na internet a tak
pomáhajú začínajúcim spisovateľom a ilustrátorom.*

Ďakujem:)

1. Vrecúško rozprávok	6
2. Sestričky princezničky	9
3. Zázračná studnička	20
4. Vodník a labuť	28
5. Princezná prasiatko	40
6. Škriatok	50
7. Kráľovná straka	56

Vrecúško rozprávok

Bol nádherný letný deň a deti sa hrali v záhrade za domom. Alžbetka sedela v tráve a pletla venček z púpavových kvetov. Jej mladší braček Matúš naháňal po lúke motýle.

„Spomal’ trošku,“ volala za ním Alžbetka, keď bežal okolo nej. No Matúško ju nepočúval, preskočil jej nohy a so smiechom bežal ďalej. Ešte otočil hlavu, aby pozrel na sestričku, no v tom sa potkol o krtinec a aký bol dlhý, tak sa natiahol v tráve.

„Aú, moje kolienko,“ začal fňukať.

„Čo som ti vravela?“ kárala ho Alžbetka, keď sa k nemu ponáhľala. No potom si k nemu čupla a opatrne mu vykasala nohavicu.

„Ešte bolí?“ opýtala sa ho, keď mu nežne pofúkala kolienko, „Máš ho trochu odreté.“

No Matúš zrazu prestal plakať a ukázal prstekom pred seba.

„Čo to tam leží v tráve?“

Alžbetka pozrela tým smerom. A naozaj, v tráve bolo pohodené vrecúško. Postavila sa a podišla k nemu. Zohla sa a vzala ho do ruky.

„Vyzerá byť prázdne,“ poľahkávala vrecúško.

„Asi ho tu niekto stratil,“ povedal Matúš, ktorý medzitým zabudol na boľavé kolienko a prišiel k sestričke.

„Ale kto? V našej záhrade,“ premýšľala Alžbetka.

„No nejaký škriatok alebo víla,“ škrabal sa Matúš na hlave.

„Ale prosím ťa, škriatkovia a víly existujú iba v rozprávkach.“

„Tak ho otvor,“ pobádal Alžbetku braček.

„Dobre!“ povedala Alžbetka rozhodne. Už rozväzovala šnúрку na vrecúšku, no potom sa zarazila.

„Čo keď v ňom bude...?“

„Čo?“ Matúš jej vytrhol vrecúško a utekal s ním do stredu záhrady.

„Matúš!“ skríkla Alžbetka a bežala za ním. „Buď opatrný!“

Matúš zastal, rýchlo rozviazal šnúrku, vrecúško otvoril a nazrel doň.

„Čo v ňom je?“ vyzvedala Alžbetka keď k nemu dobehla.

„Nič nevidím,“ no v tom okolo Matúšovho nošteka preletela dúhová bublina, potom druhá a vzápätí ďalšia.

Bolo ich šesť. Chvíľku plávali v letnom vzduchu nad ich hlavami. Potom pomaly začali klesať späť do vrecúška, ktoré Matúš ešte stále držal v rukách. Nakoniec ostala iba jedna.

„Čo je to?“ opýtal sa Matúš prekvapene skôr seba ako sestry.

Alžbetka vystrela dľaň a dúhová bublina jej na nej pristála. Náhle, ako sa jej dotkla, praskla a na Alžbetkinej dlani ostala ležať táto rozprávka;

Sestričky princezničky

Bolo jedno kráľovstvo, v ktorom žili, tak ako v každom kráľovstve, poddaní, sluhovia, pážatá, rytieri a samozrejme kráľovná a kráľ.

Kráľ rád a často poľoval. No aj les mal svojho pána, ktorému sa to veľmi nepáčilo.

Jedného dňa sa kráľovnej narodili tri princezné. Trojičky boli na vlas rovnaké. Teda, akurát na tie vlasy rozdielne. Pretože jediné, čím sa líšili, boli práve ich vlasy. Jedna bola čiernovláska, druhá zlatovlasá a tretia ryšavá.

Kráľ na počesť sestričiek princezničiek usporiadal veľkú hostinu. Pozval susedných kráľov a veľa, preveľa hostí. Deň pred hostinou sa celá kráľovská družina vydala na poľovačku. V zápale kráľ a poľujúci hostia pobili také množstvo zveriny, že by to stačilo aj na desať hostín.

A to už lesnému pánovi došla trpezlivosť. V podvečer ďalšieho dňa sa stoly prehýbali pod všelijakými dobrotami, hudba hrala, hostia jedli

a tancovali. Odrazu sa zdvihol silný vietor, okná len tak drnčali. Dvere sa rozleteli a do sály vstúpil pán lesa.

„Kráľ,“ zahrnel jeho hlas. Hudba stíchla a hostia od strachu znehybneli.

„Ublížil si mojím poddaným. Bol si nenásytný. Ak ešte raz vstúpiš do môjho lesa, s úmyslom zabíjať lesné zvieratká, tak sa vrátim a tvoje princeznú si vezmem so sebou.“

Kráľ aj kráľovná sa veľmi preľakli.

„Sľubujem, že do tvojho lesa už nikdy nevstúpim so zlým úmyslom,“ zaprisahal sa kráľ.

...

Ako roky ubiehali, sestričky princezničky rástli ako z vody. Bol si podobné ako vajce vajcu, až na ich vlasy.

Prešlo desať rokov a kráľ už úplne zabudol na svoj sľub.

„Kráľovná moja, rozhodol som sa, že pripravíme veľkú narodeninovú oslavu pre naše princezničky,“ oznámil kráľ.

„To je dobrý nápad,“ súhlasila kráľovná.

„No pred tým musíme usporiadať poľovačku, aby sme mali z čoho tú hostinu urobiť.“

„Kráľ môj,“ preľakla sa kráľovná, „Už si zabudol na sľub, ktorý si dal pánovi lesa?“

„No, pravdu povediac áno. Ale myslím si, že už aj pán lesa dávno zabudol.“

Darmo ho kráľovná prosila, kráľ bol veľmi tvrdohlavý a nerád menil svoje rozhodnutia.

A tak sa po desiatich rokoch znovu zišli hostia na veľkú oslavu sestričiek princezničiek.

A páni sa už tešili na poľovačku. Ráno boli všetci pripravení na nádvorí zámku a pobrali sa do lesa. Kráľ doň vstúpil prvý. Nič sa nestalo. Usmial sa a pokračoval. Zrazu zbadal medzi stromami srnu. Vytiahol kušu, založil šíp, zacielil a vystrelil...

Vzápätí ako sa tak stalo, sa sestričky princezničky, hrajúce sa pri jazierku v zámockom parku, premenili.

Zlatovláska na zlatú rybku, ktorá čľupla do jazierka a odplávala.

Čiernovláska na čiernu kačku, ktorá rozťahla krídla a odletela smerom k oblohe.

Červenovláska na ohnivočervenú líšku, ktorá zmizla niekde v hlbokom lese.

Večer sa poľovníci spokojní vracali domov s množstvom zveriny. Keď prišli do zámku, kráľ zoskočil z koňa a utekal pozdraviť sestričky princezničky. No v ich izbičke našiel iba plačúcu kráľovnú.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa kráľ.

„Naše princezničky niekam zmizli,“ odpovedala vzlykajúca kráľovná, „Prehľadali sme už každý kút, ale niet po nich ani stopy.“

Kráľ zosmutnel, zamyslel sa a po chvíľke povedal:

„Okamžite sa vydám nájsť pána lesa a...“

„Kráľ môj,“ prerušila ho kráľovná, „Ty nemôžeš ísť, pán lesa je na teba nahnevaný, nevypočul by ťa. Pôjdem ja.“

Kráľ tentoraz neodporoval, lebo vedel, že je to najlepší nápad.

„Dobre, ale musí ísť s tebou moja stráž.“

„Nie kráľ, ak chcem pána lesa obmäkčiť, musím ísť pokorne sama.“

Kráľ nebol spokojný, ale už nič nenamietal. Na druhý deň sa kráľovná vydala vyhľadať pána lesa. S kráľom sa lúčili so slzami v očiach, ale obaja dobre vedeli, že inej cesty niet. Kráľovná sa ešte raz otočila, zamávala kráľovi a rozhodne vstúpila do lesa.

Blúdila lesom prvý deň, druhý deň. Na tretí deň prišla k rieke.

„Čo si teraz počnem, ako prejdem na druhú stranu, keď tu nie je žiadny mostík. Riečka je hlboká, prebrodiť sa nedá,“ zúfala si kráľovná, keď sa tu zrazu z riečky vynorila rybka. Bola celá žltá a uprene sa dívala na kráľovnú. Potom odplávala a vzápätí sa vrátila.

„Takúto čudnú rybku som nikdy nevidela,“ pomyslela si kráľovná, „Akoby ma niekam volala.“

Rybka odplávala do stredu riečky a znova sa pozrela na kráľovnú. Potom začala plávať po prúde. Keď videla, že kráľovná ju nenasleduje, znova sa vrátila.

